

SJETTE KAPITEL

En Søndag Formiddag i Begyndelsen af April, en Foraarsdag med stille Vejr og høj Himmel, sad Per udenfor Restaurationen paa Langelinje og saae ud paa den uophørlig forbigdragende Strøm af Spaserende, der efter Kirkegang og Frokost var kommen ud for at sole sig lidt og forfriske Lungerne med Saltvandsluft.

Hans Ydre havde forvandlet sig i Løbet af de sidste Maaneder. Han var bleven mager (hvad dog ikke misklædte ham), og det Hageskæg, han havde lagt sig til i den bestemte Hensigt at gøre sig ældre af Udseende, gav hans Ansigt mere Karakter. Ikke heller Udtrykket var længer det gamle sorgløse og lidt forsorne. Som han sad der med Haanden under Hovedet og stirrede ud over de søndagspyntede Spaserende, var det ikke svært at se paa Blikket og de sammentrukne Bryn, at han var en ung Mand, hvem Livet havde beredt den første, alvorlige Skuffelse.

Det var nu virkelig gaaet ham saare ilde. Han, som hidtil under Tilrettelæggelsen og Opbygningen af sin Fremtid havde besiddet den stærke Selvtillids Taalmodighed og været saa omskuende, saa behersket, til Tider saa klogt beregnende, havde efter Sammenstødet med Oberst Bjerregrav aldeles tabt Besindelsen. I Haab om at kunne faa Hævn over Obersten og Professor Sandrup, eller hvem det nu var, der havde staaet hans Fremgang imod, havde han ikke alene søgt en Række andre af Standens Førstemænd der i Byen og vist dem sit Arbejde; han var ogsaa gaaet rundt til Dagbladenes Redaktioner for at faa indrykket Artikler om sine Ideer, ja han havde tilsidst gjort et desperat Forsøg paa at faa Avdiens hos selve Indenrigsministeren for at forestille ham, hvor paatrængende nødvendigt det var at